

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200

98

Trende

Sange

1. Kom sæt dig ned her og hør paa Sengen.
2. Fryd dig ved Livet.
3. Der vogte op en Lisse udi Dalen.

Kom sæt dig ned her og hør paa Sengen,
 Om du saa vil;
 at høre sjunges det ønsker Mangen
 At lytte til.

Dog Sengen sjunges paa mange Vis,
 Men sjelden sjunges Guds Navn til Pris.

2. Det hvisser udi den stille Dalen —
 Hvor før var Sang;
 Det troster Jagen i Syndevælden —
 En enda Gang
 De glade Sange vi sjunget før,
 De lukke til for os Raadens Dør.

3. Men fjære, Du, som i Synden drømmer —
 At mærk nu vel;
 Det Angerligste er hvis du glemmer
 Din egen Sjæl
 Hvor du skal bayne ved Tidens Slut,
 Naar du til Graven skal bæres ud.

4. Du tænker: Jeg vil med Verden rase
 Thi jeg er ung;
 Men vaagner op af din Syndesafa
 Af Hjertet sjung;

u.s. u.a.

V box 28:837

Jeg er en Synder af jammerlig
Men Guddomsblodet det randt for mig.

5. Se Jesus kalder og venligt byder:
Alf kom til mig!
Den milde Stemme i Ordet lyder:
Besind da dig
Alf lytter mange til denne Røst,
Det er jo ham, som dig har forløst.

6. Den ei vil sjunge i Jammerdalen —
Til Jesu Bris,
Han saar ei frydes i Himmelsalen —
Paa Englevs
Den ei vil leve af Jesu Ord,
Han saar ei gjæste ved Himlens Bord.

7. Er du bedrøvet, al Trøst berøvet
I Hjertet end —
Saa søg i Ordet at finde Lammet —
Din Sjaeleven
Han hedder Jesus, han elsker dig,
Han vil saa gjerne drag' dig til sig.

8. Om du er syndsfuld, og kold og daarlig —
Ja ynfelig; —
Saa er han venlig og mild og taalig
Dg naadelig
Han raaber: vær nu ved freidigt Mod —
Thi just for Syndere randt mit Blod.

9. Men mærk nu vel, at han vil dit Hjerte
Udelet ha;
Du kan dog ei til hans store Smerte
Med Verden drag'
To Herrer tjene — det kan du ei,
Du maa jo sige den ene Nei.

10. Alf kan dit Hjerte glad'ligen sjunge:
om Jesu Blod.
Saa vidner ogsaa din løse Tunge
At Gud er god
Alf lad os sjunge om Jesus her, —
Saa vi faar mødes i Glæden der.

11. Alf kjære Fader giv os din Aande,
For Jesu Skyld!
Alf naar vor Krop ikke mere aander
Det bliver Muld,
Dg iflød Jesu Aetsfærdighed,
Vi da faar Arv i din Salighed.

Fryd dig ved Livet i dine Dages Vaar,
Bluf Glædens Rose før den forgaar.
Man skaber sig saa gjerne Kval
Dg søger Torne uden Tal;
Men vandre Lilien kold forbi,
Som blomstre for vor Fod.

2. Fryd dig ved Livet i dine Dages Vaar,
Bluf Glædens Rose før den forgaar.
Naar Uveir mørkner Baarens Dag
Dg Tordnen ruller Slag i Slag,
Saa smiler Aftenrødens Glæds
Jo dobbelt ren og sjon.

3. Fryd dig ved Livet i dine Dages Vaar,
Bluf Glædens Rose før den forgaar.
Den Barm, som aldrig nærer Had,
Men lever kun med Livet glad,
For den er stedse Livets Bei
Med friske Blomster strød.

4. Fryd dig ved Livet i dine Dages Vaar,
Bluf Glædens Rose før den forgaar.
Enhver, som Velighed har kjær,
Som gjerne Armods Talsmand er,
Om ham Tilfredshed, Fryd og Fred
En evig Kreds skal flaa.

5. Fryd dig ved Livet i dine Dages Vaar,
Bluf Glædens Rose før den forgaar.
Dg vorder stundom Veien trang,
Dg Modgangstimen mørk og lang,
Saa rækker Venfæb broderlig
Hvert ærligt Hjerte Haand.

6. Fryd dig ved Livet i dine Dages Baar,
 Bluf Glædens Rose for den fergaar.
 Guld tørrer den hver Taaere af,
 Fra Buggen til den mørke Grav;
 I Sorgens Midnat straaler den
 Med Morgenrodens Glænds.

7. Fryd dig ved Livet i dine Dages Baar,
 Bluf Glædens Rose for den fergaar.
 Den er blandt Livets skjønnne Baand,
 Saaar Brodre trofast Haand i Haand!
 Saa vandrer vi saa let saa fro
 Til bedre Fædreland.

Egen Melodi.

Der vogte op en Elske ndi Dalen,
 En liden Blomsterterna der opprændt;
 :: Jeg standsede og saa paa den Terna,
 Saa Taarerne paa Kinderne de rændt.

2. Men lille Bommen har mig overgivet,
 Fordi jeg saa fattigen var,
 :: Hun vilde vist opløge sig en Anden,
 Sa en Anden som Rigdommen har.

3. Min Fader og min Moder er bortdøde,
 De levne de saa lidet efter sig,
 :: Saa derfor maa jeg trælle og slide,
 Og komme ud paa Vandringens Sti.

4. Endel de har stor Rigdom her i Verden,
 De eier det rødeste Guld,
 :: Men de saa jo ikke andet efter Døden
 End en Svøbædug og tre Sluffer Muld.

5. Lazarus han var nu og saa fattig,
 Han led jo her i Verden stor Træng,
 :: Han fik jo ingen kostelig Begravning,
 Men Englene i Himmelen de sang.

6. Adjo, Farvel, min utroe Flikka,
 Adjo, Farvel, ustadige Ven,
 :: Vi træffes ikke mere her i Verden,
 Kan hælde hos Gud i Himmelen.

Anders Johansen, Bønnenesfogt.